

nisteriets Grunde for disse eller hine Udgifter; dette blev udtalt med stor Skarphed ved Sagens forrige Behandling, og det er idag blevet gjentaget paa flere forskjellige Maader, men dog bestandigt med den samme Grundtanke. Den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgfreds (Tscherning) har, med den ham egne Varme, vidst at gjendrive det, og jeg slutter mig i saa Henseende til hans Uttringer; jeg skal kun selv tilføie, at, saalange jeg staaer paa den Post, som jeg har den Ære at beklæde med Hs. Majestæts Tillid, skal intet Hensyn bevæge mig til at afvige fra det ene Maal; jeg har for Die, og dette Maal er mit Fædrelands Vel, mit Fædrelands Ære og Gavn. Hvor svar den Byrde end kan være, som hviler paa Ministeriets, og altsaa ogsaa paa mine Skuldre, ved at have Rigsdagens Mistillid, saa skal jeg bære denne Byrde, saalange jeg kan; jeg kan synke under den, men den skal ikke bringe mig til at vikle eet Stridt til Siden fra den Bane, jeg har slaaet ind paa, med det Maal for Die, jeg har udtalt. Naar jeg, som Følge deraf, i Mai eller Juni Maaned har fundet mig foranlediget til, efter nye Overveielse, at tilraade Hs. Majestæt at gjøre denne eller hiin Udgift, som gaaer udenfor Finantsloven, saa har jeg gjort det, uden Hensyn til, om det Ansvar, jeg derved paa-drog mig, var stort eller lille, og naar saa Bevilgelsestiden kommer, og Rigsdagen svarer mig; Dine Grunde andse vi ikke, vi ville ikke høre dem, thi Du har vor Mistillid, ja, mine Herrer, saa maa jeg være glad ved, at der er en Rigsret, som kan domme os imellem; thi Rigsdagen har da, efter min Overbeviisning, tilsidefat Hensynet til Danmarks Vel for sine egne politiske Ansvæiser. Jeg kan ikke nægte, at jeg som Dansk, uden Hensyn til, om jeg er Minister eller ei, med stor Sorg imødesæer en Rigsretsaction; thi jeg anseer den for at være et Middel til at udvide den Kløft, som nu engang har dannet sig imellem Ministeriet og Rigsdagen, og som Regjeringen med stor Oprigtighed ønsker at udjævne; men, naar det skulde være muligt, at dette skulde blive Svaret paa Ministeriets Andragende om at faae sin Tillægsbevilling sanctioneret, saa maae vi sikkerligen ønske en Rigsretsaction, hvor vi

da haabe at komme til at staae for oplyste og retfærdige Dommere.

Valentin: For mit Vedkommende har jeg hverken af det Foredrag, vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgfreds (Tscherning), eller af hvad den ærede Marineminister yttrede, kunnet lade mig overbevise om, at det foreliggende Forslag ikke skulde nyde Fremme, idet navnlig den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgfreds (Tscherning) udtalte, at Sagen ikke burde henvises til Domstolene, men Folkerepræsentationen derimod selv vide at hævde sin Ret. Der var vistnok Noget i hans Foredrag, jeg ikke maa have forstaaet, thi det forekommer mig, som om han indviklede sig i en betydelig Modstgelse, naar han netop senere stærkt fremhævede, at den, som er Anklæger, ikke tillige bør være Dommer; men, hvis vi selv skulle hævde vor Ret, (han angav ikke, ved hvilke Midler), kunne vi da ikke let komme til at berøre den Grændse, at tage sig selv tilrette, og det var dog saameget i Strid med hans Mening, som Noget kunde være. Det er ikke blot i disse saa Tider, at denne Sag er bleven saaledes discuteret, at man maa være kommen til Klarhed; det lader sig ikke længere afvise, at det er blevet til en sørgelig Nødvendighed, at Nogen træder op, der har den fulde Besvielse til at afgjøre, hvor Sandheden og Retten er. Beshyldningerne ere allerede i lang Tid fløine frem og tilbage fra begge Sider, selv nyligen have vi jo hørt de bedste Følelser blivde paaberaabte af den ærede Marineminister, at det var Fædrelandets Ære og Vel, der alene laa ham paa Hjerter, og med samme Føie have mange Folke-repræsentanter udtalt lignende Ord. Vi ville ikke tvistes om, paa hvis Læber de ere Sandhed, vi udtale ikke Dommen, og altsaa er der intet andet Middel tilbage, end at Spørgsmaalet henschydes under dem, som have en lovlig Besvielse til at afgjøre det. Der er ingen Rigsdagsmand, der kan blive sit Mandat tro, naar han har svoret paa at holde Danmarks Riges Grundlov, uden at han maa føle en hellig Forpligtelse til at faae det Spørgsmaal afgjort, om den fremtidige Grundvold,